

◀ Придружител ▶

КЪМ

DECEPTION
Governed
by
ABSURDITIES

*The Science of
Today*

Vesselin C. Noninski

Веселин Хр. Нонински

Copyright © 2022 by Vesselin C. Noninski

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, distributed, or transmitted in any form or by any means without the written permission of the author. Inquiries can be directed to the author at timeisabsolute@outlook.com.

Printed in the United States of America.

Contents

ВЪВЕДЕНИЕ	5
ТРАНСФОРМАЦИИТЕ НА ЛОРЕНЦ—ГЛАВНИЯТ ВИНОВНИК ЗА ОБЪРКАНОТО СЪСТОЯНИЕ НА ФИЗИКАТА	5
АБСОЛЮТНО, ОКОНЧАТЕЛНО ДОКАЗАТЕЛСТВО ЗА АБСУРДНОСТТА НА “ТЕОРИЯТА” НА ОТНОСИТЕЛНОСТТА	8
КЪЛНЪТ, КОЙТО Е В ОСНОВАТА НА РАЗРУШАВАНЕТО НА СВЕТА	11
ШИЗОФРЕНИЯТА НА “ТЕОРИЯТА” НА ОТНОСИТЕЛНОСТТА	17
АБСУРД КАТО “ТЕОРИЯТА” НА ОТНОСИТЕЛНОСТТА НЕ МОЖЕ ДА ДОВЕДЕ ДО НИЩО, И НАЙ-МАЛКО ДО НЕЩО, КОЕТО МОЖЕ ДА СЕ ПРОВЕРИ ЕКСПЕРИМЕНТАЛНО.	19
ЛЪЖЛИВО ТВЪРДЕНИЕ, ЧЕ “ТЕОРИЯТА” НА ОТНОСИТЕЛНОСТТА ИЗВЕЖДАЛА $E = mc^2$	19
ДРУГ ПРИМЕР ² НА ФАЛШИВО ТВЪРДЕНИЕ ЗА ИЗВЕЖДАНЕ НА $E = mc^2$	23
ДЕМОНСТРАЦИЯ, ЧЕ $E = mc^2$ Е ПРИСЪЩО НА КЛАСИЧЕСКАТА ФИЗИКА	24
ПОДОБЕН НЕДОСТАТЪК НА МИСЛЕНЕТО	25
СИСТЕМНО ОТКЛОНЕНИЕ	30
ПОВРЕДЕНОТО МИСЛЕНЕ Е ДОСТИГНАЛО ДО НАЙ-ВИСШИТЕ ЕТАЖИ НА УПРАВЛЕНИЕТО	32
ВРЕМЕТО Е АБСОЛЮТНО	33
КВАНТОВАТА МЕХАНИКА —НЕНАУКА	34
КАТАСТРОФАТА НА СТАТИЯТА НА ПЛАНК, СТАТИЯ, ЗА КОЯТО ПОГРЕШНО СЕ ТВЪРДИ, ЧЕ Е ПОСТАВИЛА НАЧАЛОТО НА КВАНТОВАТА МЕХАНИКА	34

ДРУГИ НЕУСПЕШНИ ОПИТИ ЗА ИЗВЕЖДАНЕ НА ФОРМУЛАТА ЗА ИЗЛЪЧВАНЕ НА ЧЕРНО ТЯЛО	35
Погрешно твърдение основано на термодинамиката относно фотоелектричния ефект ⁶	35
Неизведената формула за аномалната специфична топлина на твърдите тела след неуспеха да се изведе формулата за абсолютно черното тяло ⁷	37
НЕРАЗРЕШИМИТЕ, ОБЕЗСИЛВАЩИ Я, ПРОБЛЕМИ НА МАТЕМАТИЧЕСКАТА МАШИНА НА КВАНТОВАТА МЕХАНИКА	38
КЛАСИЧЕСКАТА ФИЗИКА СЕ ВТУРВА НА ПОМОЩ	39
$v^2 = 2ax$ —НАЙ-ФУНДАМЕНТАЛНОТО УРАВНЕНИЕ В МЕХАНИКАТА	39
ВЪТРЕШНО ПРОТИВОРЕЧИЕ В ИЗВЕСТНИТЕ ЗАКОНИ ЗА ДВИЖЕНИЕ НА НЮТОН	41
АБСОЛЮТНИЯТ ХАРАКТЕР НА “РАЗШИРЕНИЯ ЗАКОН НА НЮТОН” $F_{real} = ma + \frac{mv^2}{2x}$	41
ВРЪЗКАТА МЕЖДУ МАСА И ЕНЕРГИЯ $E = mc^2$ —ВЪТРЕШНОПРИСЪЩА ВРЪЗКА В КЛАСИЧЕСКАТА ФИЗИКА	43
ЕПИЛОГ	44
ОТНОСНО СКРОМНОСТТА	45
Литература	48

ВЪВЕДЕНИЕ

По-долу са представени моите основни—дори основополагащи—научни приноси, изложени в книгите ми “Измама, управлявана от абсурди—Науката на днешния ден” (timeisabsolute.org/5.html) и “Времето е абсолютно—с допълнителен специален бонус: Как да правим лоша наука” (timeisabsolute.org).

ТРАНСФОРМАЦИИТЕ НА ЛОРЕНЦ—ГЛАВНИЯТ ВИНОВНИК ЗА ОБЪРКАНОТО СЪСТОЯНИЕ НА ФИЗИКАТА

Често чувам, че хората като цяло не разбират за какво говоря, защото става дума за формули. Има твърде много проблеми—цените растат, инфлацията е в подем, детските градини са пълни и аз не мога да намеря място за детето си, тази зима ще замръзнем, войната може да стигне до нашите брегове. Има твърде много неща, които застрашават самото ни съществуване, за да се занимаваме с формулите ви. Обсъждайте си ги в пределите на академичните среди, не ни създавайте главоболие с такива отвлечени работи.

По-нататък в текста ще кажа нещо за това доколко са откъснати ежедневноните ни проблеми от формулите на науката, но първо бих помолил да загърбим за малко страха от формулите и да помислим колко разумно би било да се съгласим, че разстоянието между вас на дивана и телевизора ви се променя, защото колите, хората на улицата и планетите във вселената се движат около вас. Лудост, нали? Уви, точно на тази лудост се крепи един от двата стълба на съвременната физика—“теорията” на относителността. Ако за момент се откажем от страха от формулите, може би на някого ще му се стори интересно да узнае, че току-що споменатата лудост се изразява с формула, която държи като заложник мисловния процес на света вече повече

от век. В символичен вид тази формула, що се отнася до разстоянието, изглежда така

$$x_1 = \frac{1}{\sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}}(x - vt), \quad (1)$$

където x_1 е пространствената координата (разстоянието между вас, седящия на дивана, и телевизора ви), x е пространствената координата в координатна система, свързана с някаква външна движещо се тяло (трамвай, пешеходец, планета), v е постоянната скорост, с която дадена външна координатна система (трамвай, пешеходец, планета) се движи спрямо вас, вашия диван и телевизора ви, c е скоростта на светлината, а t е времето. Горепосочената формула, урв.(1), е една от четирите формули, представляващи така наречените трансформации на Лоренц—трансформации, за които се твърди (невярно), че представят координатата в една координатна система в друга координатна система.

Всеки, който е дори малко запознат с математиката от годините на гимназията, когато се въвежда алгебрата, може ясно да види, че трансформациите на Лоренц предполагат, че константа е равна на променлива. Откриването на това ядро на лудостта—трансформациите на Лоренц—деклариращо, че константа е равна на променлива, откритие, което направих в търсенето на най-достъпния, но строг и веднага разбираем аргумент, сега прави изключително лесно различаването на “теориите”, които не струват дори хартията, на която са отпечатани. Така например, установяването, че една “теория” се основава на Лоренцовите трансформации, ще бъде достатъчно, за да заключим, че тази “теория” е изначално ненаучна.

В резултат на горното откритие трябва да се направи заключението, че е неизбежно щото всичко, което има нещо общо с Лоренцовите трансформации, да бъде извадено от физиката и да бъде лишено от публично финансиране, като задължително се отнемат официалните акредитации на университетите, които го популяризират, така както са лишени от академична акре-

дитация и финансиране с публични средства астрологията и гледането на ръка. Премахни нефизичните трансформации на Лоренц и всички техни издънки, каквито са космологията, теориите на струните, различните проекти, свързани с гравитационните вълни, Хигс бозона, днешната физика на елементарните частици и физиката на високите енергии, и тези издънки загубват всякаква основа на съществуване. Следователно те нямат място във физиката, особено при финансирането с публични средства. Така че, би трябвало да е излишно да казваме, че тъй като всичко, произтичащо от трансформациите на Лоренц, няма никакви корени в реалността, да не говорим, че противоречи на елементарната логика, както “теорията” на относителността го прави, всяка претенция за експериментално потвърждение на “теорията” на относителността и всяка претенция, свързана по какъвто и да е начин с трансформациите на Лоренц, е напълно изключена и е откривена измама.

Фаталният недостатък, разгледан по-горе, произтичащ от пагубното прилагане на нефизически конструкции като трансформациите на Лоренц, както и от неадекватността на квантовата механика, която ще бъде разгледана по-долу, изисква незабавно разпространение и действия за коригиране на катастрофалните фундаментални пороци в настоящата основна физика. Тези пороци са пряката причина за кризата във физиката—криза, която ескалира повече от век, преливайки в обществото като цяло и причинявайки неговия забележим упадък.

В резултат на това изключително конкретно и кратко посочване на Лоренцовите трансформации, като проблемът седящ в основата на научната катастрофа, обхванала нашия свят, Конгресът на САЩ и Европейската комисия трябва да проявят недвусмислена политическа воля и незабавно да преустановят публичното финансиране на всякакви проекти, имащи каквото и да е общо с трансформациите на Лоренц. Нищо, което би възстановило почтеността в науката, не може да бъде заявено по-кратко и по-строго от това. Освен посоченото, не е необходимо да се чете даже и един още ред текст по въпроса за съвременната физика. Само това откритие, което лежи в основата на всич-

ки останали мои открития по отношение на абсурдността на “теорията” на относителността, е достатъчно, за да се знае, че днешната теоретична физика представлява пълен провал.

След като знаем горното, може да проявим по-нататъшно любопитство и да научим как точно абсурдът, известен като “теория” на относителността, е предизвикан от въпросната безсмислица, особено ако човек наистина се нуждае от кратко, но строго разобличаване на тази карикатура на научна теория. Оказва се, че констатирането на трагичното сгромолясване на “теорията” на относителността не е трудно. Човек може веднага да забележи, че генераторът на цялата абсурдна глупост, известна като “теория” на относителността, е наистина споменатата използвана конструкция, предложена от Лоренц, но което е по-лошо, безмозъчно или съвсем преднамерено приложена от автора на статията¹, в разрез с всяка логика и научна почтеност. Въпросната конструкция, колкото математически неумела, толкова и лишена от физически смисъл, известна под името “трансформации на Лоренц” (приложена, но неназована в статията¹), има още по-зловеща роля—тя е виновник за щетите, нанесени на света в размери, които никое въображение не може да обхване.

Следва непосредствен пример за това разобличаване. Той е за онези, които все още не успяват да видят, когато е показан като отделна формула, урв.(1), нелепостта на трансформациите на Лоренц. Това, което следва, е драстичният по своята абсурдност ефект на трансформациите на Лоренц при прилагането им в конкретен физически случай.

АБСОЛЮТНО, ОКОНЧАТЕЛНО ДОКАЗАТЕЛСТВО ЗА АБСУРДНОСТТА НА “ТЕОРИЯТА” НА ОТНОСИТЕЛНОСТТА

Това, което следва, е единственото доказателство, от което човек се нуждае, за да се убеди в катастрофалната невалидност на “теорията” на относителността. Нещо повече, всеки опит за валидна критика, съществуващ и бъдещ, на “теорията” на относителността, неминуемо се свежда до представения по-долу, аргумент, аргумент който открих преди повече от десет години,

фактически присъстващ в публичното пространство, но който успешно се заглушава чрез много усъвършенствана система на агресивна пропаганда и потискане на свободата на мисълта, когато стане дума за академично и обществено признание.

Фиг.1 пряко демонстрира на страниците на основополагащия документ¹ от 1905 г. катастрофалното нарушение на първия постулат (известен още като “принцип на относителността”), дефиниран в §2 на същия този основополагащ документ от 1905 г.

A. EINSTEIN 41 § 2. On the Relativity of Lengths and Times The following reflexions are based on the principle of relativity and on the principle of the constancy of the velocity of light. These two principles we define as follows:— 1. The laws by which the states of physical systems undergo change are not affected, whether these changes of state be referred to the one or the other of two systems of co-ordinates in uniform translatory motion. 2. Any ray of light moves in the “stationary” system of co-ordinates with the determined velocity c, whether the ray be emitted by a stationary or by a moving body. Hence $\text{velocity} = \frac{\text{light path}}{\text{time interval}}$ where time interval is to be taken in the sense of the definition in § 1. Let there be given a stationary rigid rod; and let its length be l as measured by a measuring-rod which is also stationary. We now imagine the axis of the rod lying along the axis of x of the stationary system of co-ordinates, and that a uniform motion of parallel translation with velocity v along the axis of x in the direction of increasing x is then imparted to the rod. We now inquire as to the length of the moving rod, and imagine its length to be ascertained by the following two operations:— (a) The observer moves together with the given measuring-rod and the rod to be measured, and measures the length of the rod directly by superposing the measuring-rod, in just the same way as if all three were at rest. (b) By means of stationary clocks set up in the stationary system and synchronizing in accordance with § 1, the observer ascertains at what points of the stationary system the two ends of the rod to be measured are located at a definite time. The distance between these two points, measured by the measuring-rod already employed, which in this case is at rest, is also a length which may be designated “the length of the rod.” In accordance with the principle of relativity the length	62 ELECTRODYNAMICS K $\begin{aligned} m \frac{d^2 \xi}{dt^2} &= eX', \\ m \frac{d^2 \eta}{dt^2} &= eY', \\ m \frac{d^2 \zeta}{dt^2} &= eZ', \end{aligned}$ in which the symbols $\xi, \eta, \zeta, \tau, X', Y', Z'$ refer to the system k. If, further, we decide that when $t = x = y = z = 0$ then $\tau = \xi = \eta = \zeta = 0$, the transformation equations of §§ 3 and 6 hold good, so that we have $\begin{aligned} \xi &= \beta(x - vt), \eta = y, \zeta = z, \tau = \beta(t - vx/c^2) \\ X' &= X, Y' = \beta(Y - vN/c), Z' = \beta(Z + vM/c). \end{aligned}$ With the help of these equations we transform the above equations of motion from system k to system K, and obtain K $\left. \begin{aligned} \frac{d^2 x}{dt^2} &= \frac{e}{m\beta^3} X \\ \frac{d^2 y}{dt^2} &= \frac{e}{m\beta} \left(Y - \frac{v}{c} N \right) \\ \frac{d^2 z}{dt^2} &= \frac{e}{m\beta} \left(Z + \frac{v}{c} M \right) \end{aligned} \right\} \quad \dots \quad (A)$ Taking the ordinary point of view we now inquire as to the “longitudinal” and the “transverse” mass of the moving electron. We write the equations (A) in the form $\begin{aligned} m\beta \frac{d^2 x}{dt^2} &= eX = eX', \\ m\beta \frac{d^2 y}{dt^2} &= e\beta \left(Y - \frac{v}{c} N \right) = eY', \\ m\beta \frac{d^2 z}{dt^2} &= e\beta \left(Z + \frac{v}{c} M \right) = eZ', \end{aligned}$ and remark firstly that eX', eY', eZ' are the components of the ponderomotive force acting upon the electron, and are so indeed as viewed in a system moving at the moment with the electron, with the same velocity as the electron. (This force might be measured, for example, by a spring balance at rest
--	--

Фигура 1. Страница 41 от статията¹, ясно постулираща, че равномерното праволинейно движение е подобно на покой. Страница 62 от същия документ¹ демонстрира пряко и нагло нарушение на този постулат, което изцяло обезсмисля предлаганата “теория” на относителността.

Както се вижда веднага на страница 62, показана до страница 41 в същата Фиг.1, системата от уравнения, отнесена към

едната от двете координатни системи в равномерно праволинейно движение, системата обозначена с главно К, се различава от втората система от уравнения, отнесена към другата от тези две координатни системи в състояние на равномерно праволинейно движение, координатна система обозначена с малко k—първата съдържа скорост v (явно и неявно чрез $\beta = \frac{1}{\sqrt{1-\frac{v^2}{c^2}}}$),

докато втората не съдържа скорост v . Тази разлика показва, че физичният закон е бил засегнат когато се прилагат трансформациите на Лоренц за отнасяне на този физичен закон към координатна система К, което е в пряко противоречие с първия постулат, изрично видим в §2 на Фиг.1, постулат, известен също като принцип на относителността, забраняващ подобно засягане.

Както се вижда от прякото изложение на първия постулат на стр. 41 (изречението оградено с правоъгълния контур на стр. 41), първият постулат изрично забранява подобно въздействие върху всеки физически закон, включително и върху разглеждания физически закон.

Освен това онези, които са попаднали в капана, поставен от автора¹, който заблуждава, насилвайки ни с лъжата, че състоянието на електрона в покой се различавала от състоянието на електрона при равномерно праволинейно движение (виж Фиг.3), могат да забележат, че тази измама тук изобщо не работи. Наистина, няма съмнение, че на страница 62, показана на Фиг.1, двете координатни системи k и К са само в равномерно праволинейно движение и следователно, според първия постулат, физичните закони, отнасящи се до k и К, не трябва да бъдат засегнати. Уви, те са засегнати, което е противозаконно, без забавяне обезсилвайки “теорията” на относителността.

Този конкретен факт, който гледа читателя право в очите от Фиг.1, е напълно достатъчен, за да се заключи, че “теорията” на относителността се обезсилва на страниците на собствения си документ¹ от 1905 г. Този конкретен единичен катастрофален факт е достатъчен, за да се наложи “теорията” на относителността най-категорично да бъде премахната от физиката.

Макар че горният аргумент е напълно достатъчен, за да осъдим “теорията” на относителността като досадна глупост, създадена и умишлено пробутвана, за да замърси света на науката, има и нещо повече. Едва ли може да има съмнение, че прицелът на това престъпление са далеч по-широки от ограничените рамки на науката. Следва пример за това.

КЪЛНЪТ, КОЙТО Е В ОСНОВАТА НА РАЗРУШАВАНЕТО НА СВЕТА

Следващата конкретна демонстрация, фатална за “теорията” на относителността, напълно обезсилваща я, на вече демонстрираното нагло нарушение на основната дефиниция, постулирана в “теорията” на относителността (всъщност това нарушение е самата същност на “теорията” на относителността), се представя тук главно с цел да се посочи пряко къде точно започва разрушаването на света, а именно, в отричане на обективната абсолютност и единственост на истината. С изключение на ядрената война, но дори и тя, без съмнение в резултат на него, заплахата от края на света няма да дойде от антропогенното изменение на климата, даже и да е реално, нито пък ще се дължи на пандемии, дори и да не са фалшиви, измислени, за да послужат на политически цели. Краят на света ще дойде от систематичните усилия, чрез фалшиви авторитети, за унищожаване на основната същност на човечеството—неговия разум и познание, способността му да достига до правдиво знание и особено отричането на реалността на истината.

В примера, показан по-долу, виждаме безсрамно нагло налагане на невярното като вярно, в зависимост от това как се чувства авторът. И така, ако най-високата степен на човешкия интелект и познание—науката—допуска подобна мерзост, какво остава за останалата част от човешкото съществуване? Е, онова, което остава, е да приемем, че лъжата е истина, че неправилното е правилно, че черното е бяло, че смъртта е живот. “1984” на Оруел в разцвета си. Защо тогава трябва да се чудим откъде са се появили невероятните извращения в разбирането, невъзможни дори да си представим преди няколко десетиле-

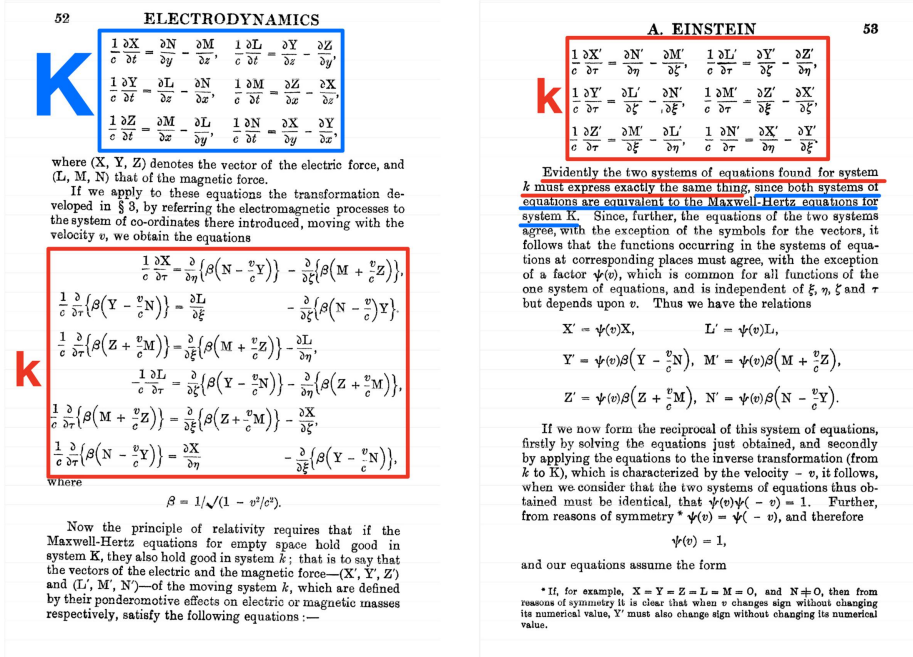
тия. Да вземем за пример наложената днес разколебаност при определянето на елементарни понятия като това какво е “жена”. Такова разколебаване произтича не от нещо друго, а именно от подло възприетата в науката възможност да се смята нещо абсолютно невярно за вярно. Един очевиден лунатик, гарантиращ за подобна лудост, е обявен за научен гений, символ на най-висш интелектуален авторитет. Нерядко политиците, чието положение винаги се клати, използват името на този лунатик и неговите постни и неверни изказвания като крайна и неоспорима последна твърда основа. Защо да търсим по-далеч отговора на въпроса защо светът днес е в безпорядък? Очевидно е, че не без причина 11-те обединени монархии, управляващи света, които са допуснали помощта на финансовия елит и щенията на обособения военнопromишлен комплекс, са прибегнали до това безумие—безумие, разрушаващо до основи остатъците от способност за правдиво познание на милиардите, в плана си да ги превърнат в послушна маса, лишена от реално разбиране.

Ако не беше въпросният автор¹, нямаше да има “шейсетте години” в пренебрежителния смисъл на въпросното понятие.

Тази предполагаема връзка наистина е трудно да се схване. Обаче, най-малкото, което може да се каже е, че, докато валидността на социалните и политическите твърдения е трудно доказуема, пред вид на това, че доказателствата за тях се считат за косвени—най-много, което журналистиката може да направи, е да разчита на повече от един източник, за да разкрие така наречените “фалшиви новини” (ако това разкриване изобщо е възможно, при условие че световните медии са частна собственост, послушно служеща на горепосочения елит)—то доказателството за мизерията на “теорията” на относителността е пред очите на всеки, и то толкова пряко, колкото нищо друго на света не може да бъде.

Все още не ми вярвате? Трябва наистина да си много упорит в погрешните си схващания, за да си затваряш очите пред това, което беше демонстрирано или да имаш някакъв друг интерес. Изчакайте обаче да видите какво следва. Последователите на “неверния Тома” ги очаква още една голяма изненада. Да

разгледаме Фиг.2.

Фигура 2. Страници 52 и 53 от оригиналната статия¹ (преведена на английски) с мои забележки [BXpH] за бързо разбиране на катастрофалния проблем, който, освен че обезсилва веднага “теорията” на относителността, показва и налагането на криворазбраното мислене, позволяващо две най-очевидно различни неща (двете системи уравнения, отнасящи се до координатната система с малка буква k) да се считат за равни.

Фиг.2 показва, че авторът¹ е излязъл извън пределите на физиката и безнаказано е изписал на хартия лъжа, която всеки пешеходец може да разпознае—авторът¹ обявява две очевидно различни формули, без съмнение изразяващи различни неща (формулите, отнасящи се до координатната система, обозначена с малка буква k са различни, защото една от формулите съдържа скоростта v, докато другата формула не съдържа скоростта v), за формули, които трябвало да изразяват точно едно и също

нещо (“must express exactly the same thing”), да не говорим за лъжата, че формулите за k били еквивалентни на формулите за K . Не, очевидно не са еквивалентни—формулите за K не съдържат скоростта v , докато формулите за k на стр. 52 съдържат скоростта v .

Изводът е, че реалната истина няма значение. Индивидът прави истината в зависимост от своята интерпретация или от своята гледна точка. Ако биологичен мъж, който обективно има XY двойка хромозоми, се случи да смята, че е жена, обществото е длъжно да признае собственото възприятие на този индивид за себе си за истина, без да се съобразява с това, което всъщност е обективно вярно, най-малкото съгласно биологията. Обратно, ако биологична жена се чувства мъж, то ние сме длъжни да приемем това за вярно. Следователно, видите ли, мъж могло да забременее и да се подложи на аборт.

Относно социалните въпроси, които засягат почитането на истината, но намерили пагубен отдиш в разрушения менталитет на съвременния свят, в който уж (ако е в интерес на елита) “всичко е позволено”, можем да добавим и следното. Ако загърбим богословските аргументи и се придържаме към истината по въпроса, и ако уважаваме науката и разглеждаме биологията като наука, може да се запитаме доколко е вярно възклицанието в защита абортите “Мое тяло, мой избор”, при условие че всъщност изборът, който жената прави от момента, в който се образува първата клетка след зачеването, се отнася до живота или смъртта на съвсем друго тяло, не нейното, с различна ДНК и биология. Някои се отнасят много лекомислено към подобни морално-етични драми и, всъщност, трагедии, чието либерално допускане на решение е равносилно на вземане на решение за живота и смъртта на друг човек, различен от теб, въз основа на недоразвитост или други биологични характеристики, които решаващият самоназначил се демиург смята за правдоподобно нормативни—чиста нацистка идеология. Поддържането на подобна токсична социална атмосфера е израз на най-мракобесните и мизантропски кръгове в света. На тях трябва да се противопостави решително всеки, който изпитва поне

малко уважение към морала и демокрацията.

Условието, позволяващо силогизма, че щом висшите ешелони на мисленето са се разпаднали, както е днес с науката, то тази предпоставка неизбежно води до разпад на обществото в най-широките му аспекти, представлява сърцевината на обществените размисли тук. Логиката, изложена в тази книга, означава, че онези, които подкрепят или се отнасят безразлично към абсурдното състояние на съвременната физика, са поддръжници на тези тъмни сили и никога не могат да бъдат невинни.

Най-притеснителното, е, че задължаването да се приеме това, което сега е известно като аномалия, не е никакъв вид израз на демокрацията, при която съвместното съществуване на идеи и нагласи е част от демократичната традиция. В “еволюцията” от разрушаването на основите на физиката до положението при което това разрушаване се превръща във фактор предизвикващ сегашната социална катастрофа, аномалията, отклонението, патологичното се налагат като норма. Това е толкова далеч от демокрацията, колкото стъклото от диаманта.

Не някой друг, а точно приетата абсурдна, лъжлива, измамна физика, ни инструктира да променим мисленето си в тази порочна посока и да приемем пародия като теорията за “джендъра” за легитимна наука. Твърдата наука (физиката) инструктира меката наука (хуманитарните и социалните “науки”) и ако твърдата наука е прогнила до основи, както е днес, то меката наука неудържимо усилва това гниене до гротескни висоти. Човек наистина се чуди какво ни чака, ако основите на физиката не бъдат ремонтирани и върнати към здравия разум.

Ако семето на този вид мислене не беше посято от такива като автора¹, чиито нелепости се обсъждат тук, тогава нямаше да има упадък, който започна през 60-те години. Нямаше да станем свидетели на скорошните смуцаващи ситуации като препирнята между един американски сенатор и професор по някакви социални науки в печално известен университет на Западното крайбрежие—огнище на този вид порочно мислене. Арогантността на този “професор” от женски пол беше зашеметяваща и само сдържаното поведение на опитния политик му

позволи да се въздържи от това да поиска въпросният професор да бъде държан отговорен за неуважение към Конгреса на САЩ. От наша гледна точка—на американските данъкоплатци, които са гласували за сенатора—учтивостта на този сенатор може и да не беше най-подходяща. Разбира се, независимо от това каква би могла да бъде реакцията на сенатора, тя би била само палиативна. Истинското решение на тази катастрофа е Конгресът на САЩ да включи в законодателството си, че повече няма да финансира проекти, основани на трансформациите на Лоренц, и ще забрани на щатите да акредитират институции, толериращи тези трансформации в учебните си програми и научни проекти. Нима учебните програми на университетите не забраняват хомеопатията и спиритизма? Толерирането и стимулиране на заниманията с квантова механика и особено с “теория” на относителността са несравнимо по-злокобен погром над познанието.

Е, някой може да се опита да възрази, не може ли човек да греши, когато честно преследва истината? Отговорът е категорично отрицателен, когато става въпрос за човек с такова световно влияние като обсъжданият несмаслен автор¹. Ние с вас сме свободни да грешим по всяко време, дори и ако не сме се отдали честно да преследваме истината (разбира се, достойното е и ние да се въздържаме от масажирание на истината). Последното нещо, което човекът, обявен за научен гений трябва да прави е той и последователите му да продължават да поддържат погрешните си тези, нанасяйки огромна вреда на света на науката и извън него. Да продължават да грешат, да поддържат представата за идола си като най-велик мислител при тези обстоятелства, когато е доказано, че греши, не е нищо друго освен престъпление срещу човечеството.

Трябва да се отбележи също така, че горното е чисто светски аргумент, който няма нищо общо с каквато и да е вяра, деноминация или сектантско убеждение.

ШИЗОФРЕНИЯТА НА “ТЕОРИЯТА” НА ОТНОСИТЕЛНОСТТА

След като вече недвусмислено видяхме, че “теорията” на относителността е абсурд, който няма абсолютно никакво място във физиката и в световното съзнание, примерът, който следва, е даден само като още една илюстрация на подигравката, която представлява сама по себе си “теорията” на относителността. Демонстрираната по-долу (виж Фиг.3) алтернативна форма на лудост, сравнена с вече показаната, е шизофренията на въпросната “теория” на относителността като още един израз на нейната невалидност. Разбира се, шизофренният резултат, който ще бъде показан в следващите редове, може да послужи самостоятелно като единствен недвусмислен аргумент срещу “теорията” на относителността.

За да осъществи търсената измама за съжителство на вярно (система от уравнения, отнасящи се до координатна система обозначена с главна буква К на страница 61) и невярно (система от уравнения, отнасящи се до същата координатна система обозначена с главна буква К, но представена на страница 62), авторът¹ създава погрешното впечатление, в разрез с вече споменатия принцип (“принципа на относителността”), който сам е издигнал в постулат на своята “теория”, че наблюдава електронна в две различни състояния—едното в покой, а другото в равномерно праволинейно движение. Тъй като това разделение не съществува, както ни учи откривателят на “принципа на относителността” Галилей, резултатът от измамата, която авторът¹ е сътворил, се свежда до достигането на безумния шизофреничен резултат, че едно и също тяло (електронът), в една и съща координатна система, се подчинява едновременно на два различни закона за движение—нагъл абсурд.

Колкото и невероятно да звучи горното, току-що казаното се набива веднага на очи, даже и след бегло запознаване със самата статия¹. Човек наистина остава зашеметен, когато стане свидетел на това невиждано досега презрение към разума в науката, въздигано до небесата като златен стандарт на физиката. Подобно порочно отношение към правенето на наука наистина

☞ Абсурд, какъвто е “теорията” на относителността, по своята същност е неспособен да доведе до какъвто и да било извод ☞

A. EINSTEIN 61

ant law may easily be deduced from the developed equations: If an electrically charged body is in motion anywhere in space without altering its charge when regarded from a system of co-ordinates moving with the body, its charge also remains—when regarded from the “stationary” system K—constant.

§ 10. Dynamics of the Slowly Accelerated Electron

Let there be in motion in an electromagnetic field an electrically charged particle (in the sequel called an “electron”), for the law of motion of which we assume as follows:—

If the electron is at rest at a given epoch, the motion of the electron ensues in the next instant of time according to the equations

$$m \frac{d^2x}{dt^2} = eX$$

K

where x, y, z denote the co-ordinates of the electron, and m the mass of the electron, as long as its motion is slow.

Now, secondly, let the velocity of the electron at a given epoch be v . We seek the law of motion of the electron in the immediately ensuing instants of time.

Without affecting the general character of our considerations, we may and will assume that the electron, at the moment when we give it our attention, is at the origin of the co-ordinates, and moves with the velocity v along the axis of X of the system K . It is then clear that at the given moment ($t = 0$) the electron is at rest relatively to a system of co-ordinates which is in parallel motion with velocity v along the axis of X .

From the above assumption, in combination with the principle of relativity, it is clear that in the immediately ensuing time (for small values of t) the electron, viewed from the system k , moves in accordance with the equations

ELECTRODYNAMICS 62

$$m \frac{d^2\xi}{d\tau^2} = eX'$$

k

in which the symbols $\xi, \eta, \zeta, \tau, X', Y', Z'$ refer to the system k . If, further, we decide that when $t = x = y = z = 0$ then $\tau = \xi = \eta = \zeta = 0$, the transformation equations of §§ 3 and 6 hold good, so that we have

$$\begin{aligned} \xi &= \beta(x - vt), \eta = y, \zeta = z, \tau = \beta(t - vx/c^2) \\ X' &= X, Y' = \beta(Y - vN/c), Z' = \beta(Z + vM/c), \end{aligned}$$

With the help of these equations we transform the above equations of motion from system k to system K , and obtain

$$m \frac{d^2x}{dt^2} = \frac{e}{\beta^3} X$$

$$\left. \begin{aligned} \frac{d^2y}{dt^2} &= \frac{e}{m\beta} \left(Y - \frac{v}{c} N \right) \\ \frac{d^2z}{dt^2} &= \frac{e}{m\beta} \left(Z + \frac{v}{c} M \right) \end{aligned} \right\} \quad \dots \quad (A)$$

K

Catastrophic absurdity!

Einstein's relativity derives that one body in one system obeys two different laws of motion at the same time.

Taking the ordinary point of view we now inquire as to the “longitudinal” and the “transverse” mass of the moving electron. We write the equations (A) in the form

$$\begin{aligned} m \beta^3 \frac{d^2x}{dt^2} &= eX = eX', \\ m \beta^3 \frac{d^2y}{dt^2} &= e\beta \left(Y - \frac{v}{c} N \right) = eY', \\ m \beta^3 \frac{d^2z}{dt^2} &= e\beta \left(Z + \frac{v}{c} M \right) = eZ', \end{aligned}$$

and remark firstly that eX', eY', eZ' are the components of the ponderomotive force acting upon the electron, and are so indeed as viewed in a system moving at the moment with the electron, with the same velocity as the electron. (This force might be measured, for example, by a spring balance at rest

Фигура 3. Страници 61 и 62 от статията¹, демонстриращи съвместното съществуване, което авторът¹ допуска между правилния и неправилния резултат от отнасянето на уравнението на физическия закон към едната или другата от двете системи в равномерно праволинейно движение. Както се вижда, “теорията” на относителността води до безсмисленото заключение, че едно тяло в една система К се подчинява едновременно на два различни закона за движение—очевиден абсурд.

изкушава човек да загуби академичния тон на изложението. На обикновения, честен учен дори през ум не би му минало да допусне подобна интелектуална деформация, камо ли да я извърши. Едва ли може да има някой, който би си проправил път в коридорите на академичните среди с такова презрително поведение към научните изследвания и науката като цяло.

АБСУРД КАТО “ТЕОРИЯТА” НА ОТНОСИТЕЛНОСТТА НЕ МОЖЕ ДА ДОВЕДЕ ДО НИЩО, И НАЙ-МАЛКО ДО НЕЩО, КОЕТО МОЖЕ ДА СЕ ПРОВЕРИ ЕКСПЕРИМЕНТАЛНО.

Сега ще представим следното като отделен раздел, за да му придадем специален акцент, защото и до днес се правят опити да се извличат пари от правителствата за “експериментална проверка” на “теорията” на относителността. Да не говорим, че пропагандата разпространява нашир и надлъж грозната лъжа, че “теорията” на относителността вече била експериментално потвърдена. Трябва да се чуе ясно и отчетливо—невъзможно е абсурдна теория като “теорията” на относителността да доведе до каквото и да било. По-специално, лъжа е, че абсурдната “теория” на относителността извеждала $E = mc^2$, да не говорим за лъжата, че от нея (от абсурдната “теория” на относителността) произтичали технологии от сорта на атомната бомба. Още повече, че, както беше казано, самата наука е само производител на знания. Технологията търси навсякъде приложни технически идеи, които понякога намира дори в откритията на неподозиращата наука. Ако технологията произлизаше от науката, тогава с науката, с която разполагаме днес, самолетите щяха да се разпадат по средата на полета и нямаше да има неразрушен мост.

Нека отново кажем, за да се чуе добре—тъй като от абсурд като “теорията” на относителността не може да произтече абсолютно нищо, най-малко от всичко, което може да произтече от нея, е нещо, което може да се провери експериментално.

ЛЪЖЛИВО ТВЪРДЕНИЕ, ЧЕ “ТЕОРИЯТА” НА ОТНОСИТЕЛНОСТТА
ИЗВЕЖДАЛА $E = mc^2$

Не само с оглед на големия интерес, който предизвиква съотношението $E = mc^2$ между масата и енергията, но и, както ще видим по-късно, защото то има пряка връзка с класическата физика, в частност с класическата механика, трябва отново специално да подчертаем изрично, че “теорията” на относителността¹ не може да има нищо общо със съотношението маса-енергия $E = mc^2$, въпреки неистовата пропаганда, че има. Забележител-

но е, че изписването с думи на това, върху което мнозина преди нас, като Heinrich Schramm, Николай Умов, Friedrich Hasenöhl и Oliver Heaviside, вече са работили и са го извели, не означава, че имаме нещо общо с него, още по-малко, че сме откриватели, да не говорим, че пародията, която сме имали недалновидността да обявим за научна теория, го извежда.

Както вече беше дебело подчертано, “теорията” на относителността¹ е абсурд и следователно не може да изведе нищо, по начало. Нито пък изобщо заслужава каквото и да било обсъждане.

На всичкото отгоре, дори и да се съгласим, в името на разговора, да интегрираме погрешната компонента по оста x $\frac{d^2x}{dt^2} = \frac{\varepsilon}{m\beta^3}X$; т.е. $m\beta^3\frac{d^2x}{dt^2} = \varepsilon X$, от очевидно абсурдното уравнение (A) в §10 на ref.¹, получавайки

$$\int \varepsilon X dx = \int \beta^3 m \frac{d^2x}{dt^2} dx$$

$$\int \varepsilon X dx = \int \beta^3 m \frac{dv}{dt} dx$$

$$\int \varepsilon X dx = \int \beta^3 m \frac{dx}{dt} dv$$

$$\int \varepsilon X dx = \int \beta^3 m v dv,$$

което е интегралът, показан на страница 63 (§10) в статията¹:

$$W = m \int_0^v \beta^3 v dv, \quad (2)$$

дори тогава ще забележим нещо много важно, което авторът¹ измамно е объркал. Съвършено ясно е, че скоростта v , която се вижда в урв.(2), не е същата скорост $\textcircled{v}$, която се вижда в

израза за коефициента $\beta^3 = \left(\frac{1}{\sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}} \right)^3$. Първата производна на

скоростта v в $\epsilon X = \beta^3 m \frac{d^2 x}{dt^2} = \beta^3 m \frac{dv}{dt}$ се отнася до нарастването на скоростта спрямо дадена координатна система под въздействието на постоянна сила (разбира се, постоянна сила, приложена в даден момент t). За разлика от това, скоростта v в

$\beta^3 = \left(\frac{1}{\sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}} \right)^3$ се отнася до постоянната скорост, която изследваната инерциална координатна система има по отношение на друга инерциална координатна система. Това са две напълно различни скорости, абсолютно несвързани една с друга. Забележете например, че когато върху равномерно праволинейно движещо се тяло с постоянна скорост v не действа постоянна сила, няма да има скорост в израза $\epsilon X = \beta^3 m \frac{d^2 x}{dt^2} = \beta^3 m \frac{dv}{dt}$, съдържащ първата производна на v . Просто в този израз няма да има никаква сила. Всъщност няма да има такъв израз, който да украсява интеграла.

Следователно, тъй като скоростта v е постоянна, за наблюдаваните системи K и k коефициентът β също е константа. Следователно коефициентът β може да се изнесе пред интеграла

$$W = m\beta^3 \int_0^v v dv$$

$$W = m\beta^3 \int_0^v \frac{1}{2} dv^2$$

$$W = \frac{m\beta^3}{2} \int_0^v dv^2$$

$$W = \frac{m\beta^3}{2} v^2 \Big|_0^v$$

$$W = \beta^3 \frac{mv^2}{2}, \quad (3)$$

получавайки израз, урв.(3), който е единствено погрешна формула за кинетичната енергия в К и изобщо не представлява изразът представен в §10 на статията¹

$$W = mc^2 \left\{ \frac{1}{\sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}} - 1 \right\}, \quad (4)$$

или

$$W = mc^2 \{\beta - 1\}. \quad (5)$$

Следователно $E = mc^2$ не може да бъде изведено дори формално, даже и да забравим, в името на разговора, самоопровергаващата се “теория” на относителността и се опитаем да изведем $E = mc^2$ само от трансформациите на Лоренц, защото, както току-що показахме, дори тази формална игра с формулите води до погрешен резултат:

$$W = \int \epsilon X dx = m \int_0^v \beta^3 v dv \neq mc^2 \left\{ \frac{1}{\sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}} - 1 \right\}. \quad (6)$$

Така, не само че “теорията” на относителността не може да изведе нищо, но дори когато се опитваме да използваме само трансформациите на Лоренц, нефизични сами по себе си, единственото, което се получава, е погрешна формула за кинетичната енергия в К. Дори трансформациите на Лоренц, самостоятелно, без да са свързани с “теорията” на относителността, не могат да изведат $E = mc^2$. $E = mc^2$ не може да се изведе дори формално по посочения неklasически начин. По-нататък в тази книга ще демонстрираме класическото извеждане на $E = mc^2$ —връзка, всъщност присъща на класическата физика.

Трябва също да подчертаем, че горното упражнение беше

напълно излишно и беше дадено само за забавление, като развлекателно занимание за някои, които може би изпитват любопитство как изобщо се е стигнало до медийната сензация, че “теорията” на относителността извеждала нещо си, да не говорим че извеждала смайващата формула $E = mc^2$.

Горното упражнение беше излишно най-вече защото, както видяхме, преди дори да разгледаме това извеждане, така наречената “теория” на относителността вече катастрофално се е сринала на самите страници на собствената си статия от 1905 г.¹, статията, в която е изложена за първи път пред света—да си спомним, че “теорията” на относителността безмозъчно извежда, че едно тяло в една система се било подчинявало на два различни закона за движение по едно и също време. Това е абсурд, който прави “теорията” на относителността невалидна за каквото и да било по-нататъшно разглеждане. “Теорията” на относителността не може да бъде част от какъвто и да е научен дискурс, а още по-малко да извежда каквото и да е или да бъде обект на експериментална проверка. Това е пълна, очевидна задънена улица и позор.

ДРУГ ПРИМЕР² НА ФАЛШИВО ТВЪРДЕНИЕ ЗА ИЗВЕЖДАНЕ НА $E = mc^2$

Лъжа е, че статията² (една от четирите злополучни статии, които обсъжданият автор¹ публикува през 1905 г., година не-лепо празнувана като *annus mirabilis*) извеждала $E = mc^2$, тъй като тя прави изводите си от уравнението

$$\ell^* = \ell \frac{1 - \frac{v}{c} \cos \phi}{\sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}}, \quad (7)$$

което се получава с помощта на нефизичните трансформации на Лоренц. Не може да се получи физично валидна съотношение от връзка, която няма физически смисъл, какъвто е случаят с трансформациите на Лоренц. Освен това не беше необходимо дори да се споменава², защото, както беше показано, това

е абсурд, а от абсурда не може да следва или да бъде изведено нищо, най-малко пък зависимостта маса-енергия, $E = mc^2$, независимо от това колко много повече от около 7-те опита да изведе въпросната зависимост от “теорията” на относителността авторът¹ се е пробвал да съчини.

Казаното дотук е достатъчно, за да се заключи, че всеки по-нататъшен опит да се представи, че “теорията” на относителността извежда $E = mc^2$, трябва да бъде отхвърлен най-категорично.

ДЕМОНСТРАЦИЯ, ЧЕ $E = mc^2$ Е ПРИСЪЩО НА КЛАСИЧЕСКАТА ФИЗИКА

По-нататък в този “Придружител” ще отделим време, за да покажем, че $E = mc^2$ е неразделна част от класическата физика. Сега ще демонстрираме, че $E = mc^2$ е присъщо на класическата физика, като използваме за пример закона на Ампер и го подложим на дименсионален анализ.

Законът на Ампер

$$\nabla \times \mathbf{B} = \mu_0 \mathbf{J} + \epsilon_0 \mu_0 \frac{\partial \mathbf{E}}{\partial t}, \quad (8)$$

като се има предвид, че $\epsilon_0 \mu_0 c^2 = 1$, може да се запише и като

$$c^2 (\nabla \times \mathbf{B}) = \frac{1}{\epsilon_0} \mathbf{J} + \frac{\partial \mathbf{E}}{\partial t}, \quad (9)$$

където

$\mathbf{B}$ е магнитното поле $\left[\frac{kg}{Cs} \right]$

$\mathbf{E}$ е електрическото поле $\left[\frac{V}{m} \right]$

$\mathbf{J}$ е плътността на тока $\left[\frac{A}{m^2} \right]$

μ_0 е проницаемостта на свободното пространство $\left[\frac{T \cdot m}{A} \right]$

ϵ_0 е диелектричната константа на свободното пространство $\left[\frac{C}{Nm} \right]$

$\nabla = \frac{\partial}{\partial x} \mathbf{i} + \frac{\partial}{\partial y} \mathbf{j} + \frac{\partial}{\partial z} \mathbf{k} \left[\frac{1}{m} \right]$, където $\mathbf{i}, \mathbf{j}$ и $\mathbf{k}$ са единичните вектори

C , m , V , kg , A , T и N са съответно кулон, метър, волт, килограм, ампер, тесла и нютон. Горепосочените размерности в единици от SI, участващи в закона на Ампер, са стандартни и могат да бъдат намерени в справочниците по химия и физика, например.

Дименсионалният анализ на закона на Ампер в крайна сметка води до

$$[kg] c^2 = \left[\frac{m N C s}{C s} \right] = \left[\frac{V C s}{s} \right] = [V A s] = \left[\frac{J}{\cancel{s}} \right] = [J]. \quad (10)$$

или

$$\underbrace{[kg c^2]}_{mc^2} = \underbrace{[J]}_E, \quad (11)$$

изразяващи размерностите на

$$\boxed{E = mc^2} \quad (12)$$

ПОДОБЕН НЕДОСТАТЪК НА МИСЛЕНЕТО

Дефект в мисленето, подобен на дефекта констатиран в “теорията” на относителността, наблюдаваме в статията³ от 1917 г. на същия автор, който неуспешно се опитва да изведе закона за излъчването на абсолютно черно тяло на Планк (самият Планк също не успява да го изведе, както ще видим по-долу в текста.)

Авторът на теорията на относителността¹ пише в друг документ, който не е свързан с теорията на относителността³, следното уравнение, валидно за равновесие при по-ниска температура T_1 :

$$p_n e^{-\frac{\epsilon_n}{kT}} B_n^m \rho = p_m e^{-\frac{\epsilon_m}{kT}} (B_m^n \rho + A_m^n), \quad (13)$$

където p_n и p_m са статистическите тегла на състоянията n и m , ρ е плътността на излъчване с честота ν , A_m^n е константа, ха-

рактерна за спонтанния преход $m \rightarrow n$ (спонтанна емисия според урв.(А) в оригинала на немски³), B_n^m и B_m^n са константи, изразяващи промяната на състоянието при индуцирана емисия и абсорбция.

За да стигне до закона за излъчването на Планк, авторът на статията³ се позовава на факта, че при екстремни температури ($T_2 \gg T_1$) уравнението (13) става:

$$p_n B_n^m = p_m B_m^n. \quad (14)$$

Няма обаче никакво основание коефициентът $p_n = p_m \frac{B_m^n}{B_n^m}$, изразен чрез уравнение (14) (валидно за екстремни температури), да се замени с уравнение (13) (валидно за по-ниски температури), както е направил авторът³.

Наистина, свършено невероятно, авторът³ прави следната незаконна замяна на $p_n = p_m \frac{B_m^n}{B_n^m}$, получена от уравнение (14), в уравнение (13)

$$p_m \frac{B_m^n}{B_n^m} e^{-\frac{\epsilon_n}{kT}} B_n^m \rho = p_m e^{-\frac{\epsilon_m}{kT}} (B_m^n \rho + A_m^n) \quad (15)$$

$$p_m \frac{B_m^n}{B_n^m} e^{-\frac{\epsilon_n}{kT}} B_n^m \rho = p_m e^{-\frac{\epsilon_m}{kT}} B_m^n \rho + p_m e^{-\frac{\epsilon_m}{kT}} A_m^n$$

$$B_m^n \left(e^{-\frac{\epsilon_n}{kT}} - e^{-\frac{\epsilon_m}{kT}} \right) \rho = e^{-\frac{\epsilon_m}{kT}} A_m^n$$

$$\rho = \frac{e^{-\frac{\epsilon_m}{kT}} A_m^n}{B_m^n \left(e^{-\frac{\epsilon_n}{kT}} - e^{-\frac{\epsilon_m}{kT}} \right)}$$

$$\rho = \frac{\frac{A_m^n}{B_m^n}}{\left(e^{\frac{\epsilon_m - \epsilon_n}{kT}} - 1 \right)}, \quad (16)$$

и нагло твърди, че ... Voila! ... е успял да изведе закона на Планк за разпределение на спектралната плътност на енергията.

Тази погрешна симулация на “извод” е достатъчна илюстрация за това какви щети на науката е нанесъл авторът³, сравнима единствено с най-голямата пародия, на която науката някога е била свидетел в своята история—“теорията” на относителността. Катастрофалната грешка, показана по-горе, категорично изключва статията³ като кандидат за каквото и да било научно обсъждане. Следователно изобщо не е необходимо да се занимаваме повече с по-нататъшните халюцинации на този автор.

Изводът в статията³ се проваля фатално точно при заместването, което води до урв.(15). Ако се съгласим с горната абсурдна замяна, която води до извод на урв.(15), така че по-нататък да се “изведе” законът за излъчването на Планк, това би означавало, че сме съгласни, че при дадена температура, съществуват едновременно две напълно различни равновесия за една и съща система—едно равновесие, включващо спонтанна емисия и закона на Болцман (урв. (13)), и друго равновесие, което възниква едновременно с първото равновесие при липса на спонтанна емисия, както и при липса на Болцманово разпределение (урв.(14)). Това е вътрешно противоречиво и следователно неприемливо.

От гореизложеното се вижда, че авторът³ не е успял да изведе закона за радиацията на Планк, въпреки широко разпространеното мнение, че го е направил. Следователно, тъй като изводът³ се счита за основа на теорията на лазерите, но е очевидно погрешен, както се вижда по-горе, лазерът в момента няма теоретична основа. Лазерът е чисто и просто техническо постижение, появило се единствено благодарение на инженерните способности на някои изобретатели, без да има научна основа.

Тъй като повтарянето на същия недостатък на друго място е толкова шокиращо, може отново да се припомни, че по абсолютно същия начин същият автор, макар и във връзка със съвсем различна тема—относителността¹—прибягва до абсолютно същия сорт абсурд, извеждайки, че едно тяло в една система

се подчинява на два различни закона за движение в един и същ момент. В отделен раздел вече коментирахме тази забележително грандиозна пародия, несравнима в цялата история на науката по своята нагла абсурдност, издигната до такава степен като да е противоположното, като да е някаква неземна наука. Въпреки това, би било уместно да я коментираме и в настоящия контекст, позволявайки на човек да се сблъска лице в лице с един и същ вариант на абсурд в двата несвързани случая (относителността и лазерната теория, така да се каже), коментирани един до друг. Ако читателят извини повторението, това би помогнало този най-ярък недостатък на цялата физика в цялата нейна история наистина да изпъкне и да се настани завинаги в съзнанието, в противовес на повсеместността и продължителността на неговото пагубно въздействие, натрапвано чрез лостовете на пропагандата.

И така, нека сравним току-що забелязаната погрешна логика в статията³ със същия вид погрешна логика в статията¹ на същия автор—втората препратка нямаща нищо общо с първата като предмет на изследване—и, нека пак да кажем, си дадем сметка, че се сблъскваме с повтарящ се проблем, включващ неотчетени вътрешни противоречия в някои бурно възхвалявани “теории”, “теории” които вместо възхвала трябва да бъдат изцяло премахнати от науката.

Нека вметнем тук, че, за разлика от философията, която подвеждащо позволява на какви ли не, даже противоречиви, възгледи да съжителстват, науката безмилостно премахва от анализите си възгледите и теориите, когато установи, че те са погрешни. Науката, сама по себе си, никога повече не си спомня за отхвърлените възгледи и теории (освен, ако някой не се интересува от история на науката).

Обратно към темата—всъщност цялата “теория” на относителността трябва да бъде отхвърлена без следа поради вътрешните си противоречия, което я превръща в абсурда на века. Както беше показано преди⁵, а и в настоящия текст, авторът на “теорията” на относителността¹ изисква едното единствено движение на едно и също тяло в една и съща сис-

тема К да бъде описано в един и същ момент от два различни закона на движение:

от една страна, с $m \frac{d^2x}{dt^2} = \epsilon X$,

а от друга страна, с $m \beta^3 \frac{d^2x}{dt^2} = \epsilon X$ (§10 на статията¹).

Нека забележим също така измамата, до която прибегва авторът¹, за да наложи като легитимна горната шизофренична идея. Измамата се състои в опит да се заблуди читателят на §10 на статията¹, че наблюдаваният електрон, намиращ се в равномерно праволинейно движение, можел да бъде в две различни състояния, а именно, от една страна, в състояние на покой, а от друга, в състояние на движение, различно от състоянието на покой. Въпреки това електронът, дори по признание на самия автор, се движи със скорост v . Следователно електронът се движи с равномерно праволинейно движение. Покоят и равномерното праволинейно движение обаче са неразличими според принципа на относителността, открит от Галилей и заимстван от автора¹, без да се позовава на Галилей, като първи постулат на злополучната “теория” на относителността, с която авторът¹ е замърсил научната литература. Електронът, по самото определение на “теорията” на относителността, не се намира в две различни състояния, когато електронът е в състояние на покой, както и в състояние на равномерно праволинейно движение. Според принципа на относителността електронът се намира само в едно състояние, както когато е в състояние на покой, така и когато е в състояние на равномерно праволинейно движение. Измама, лъжа е, че споменатият електрон може да се различава по своето състояние, когато е в състояние на равномерно праволинейно движение, сравнено с това, когато е в състояние на покой. Тези две състояния са едно и също нещо, що се отнася до състоянието на електрона по отношение на движението—и в двата случая електронът не е в движение (въпреки думата “движение”, която се съдържа в термина “равномерно праволинейно движение”). Електронът е в състояние на покой или в състояние, подобно на покой. В това се състои и голямото откритие на Галилей (ве-

роятно най-голямото му откритие), който отхвърля схващането на Аристотел, че всяко движение е оперативно. Галилей, с един бароково разточителен пример (прочутият кораб на Галилей в книгата му “Диалог отнасящ се до двете главни световни системи”) илюстрира едно състояние—равномерното праволинейно движение—което, въпреки думата “движение” в наименованието му, не е движение в собствен смисъл, не е оперативно, а е подобно на покой.

Лъжата обаче е изречена и употребена за да се заблуди читателят, а авторът¹, като опитен измамник, седи на оградата и наблюдава как лековерните се оплитат в тази паяжина от абсурди и измами, омагьосани от страховитата проникателност на “гения”, дори до степен на възхита от това да види от плаката автора¹ с изплезен език към света. Да се прибягва до измама като горната, за да се преиначи смисълът на нещо, което сам си постулирал (при това присвоено от друг), за да извъртиш нещата така, че да изглежда, че си направил световно откритие, е срамно и позорно. Това е най-отвратителният скандал на века.

Ако искаме да се задълбочим в тази безсмислица, можем да отбележим, че “теорията” на относителността (която приема $\beta \neq 1$, както се вижда от формулите на §10) неправилно извежда, че едно и също тяло в една и съща система има едновременно две различни стойности на масата—очевидно вътрешно противоречие. Да не говорим, че според първия постулат на споменатата “теория” масата на тялото задължително трябва да е независима от скоростта, което е точно обратното на широко рекламираното твърдение, че въпросната “теория” извеждала маса, зависеща от скоростта.

СИСТЕМНО ОТКЛОНЕНИЕ

Поради изключителната му важност трябва да се подчертае още веднъж, че видът погрешно мислене, демонстриран в статията³, от същия вид като погрешното мислене в статията¹, е наблюдение, на каквото попадаме и в други случаи, подкрепящо заключението, че имаме работа със систематичен проблем.

Констатирането на същия вид погрешно мислене в статията³ е в подкрепа на заключението, че решаващият недостатък в статията¹ не е някаква случайна грешка, а е израз на систематично повтарящо се погрешно мислене, което накърнява науката до основи.

Този вид специално конструирано изкривено мислене методично се натрапва на обществото вече повече от век, като някакъв вид неинтуитивно, иновативно мислене. Това допълнително е повлияло неблагоприятно на интелектуалната среда в други дисциплини в университетите, като по този начин е повело останалата част от обществото по един наистина разрушителен интелектуален път, опитвайки се измамно да убеди обществото, че “въображението е по-важно от знанието”, особено този вид “въображение”, позволяващо представянето на това, че “едно е равно на две”, е вярно, загърбвайки непреодолимия факт, че то всъщност представлява груба грешка в науката.

Нека повторим, противонаучни отклонения, като това, което се наблюдава в статията¹, са систематични за въпросния автор. Тези отклонения нямат нищо общо с предмета на конкретното изследване, но са основна черта на нискокачественото мислене. Всъщност тази пародия е с толкова ниско качество, че не е нищо по-малко от обидна за читателя, да не говорим за онези добри, трудолюбиви учени с висок морал и отговорност. Показаната решимост на автора⁶ да приеме за равни две очевидно неравни величини е реплика на това, което същият автор прави в §6 на статията¹, където, да напомним, след третата система уравнения се чете (cf. Фиг.2):

“Очевидно е, че двете системи уравнения, намерени за система k , трябва да изразяват точно едно и също нещо, тъй като и двете системи уравнения са еквивалентни на уравненията на Максвел-Херц за система K .”

Това, което е наистина очевидно, обаче, е, че двете системи уравнения, намерени за система k , съвсем очевидно не изразяват едно и също нещо, да не говорим, че едната от тях не е екви-

валентна на уравненията на Максвел-Херц за система К. Напротив, въпросните две системи са коренно различни—едната съдържа скорост v , а другата не. Деформацията в статията от 1917 г.³, която беше коментирана по-горе, също прави извод върху абсурдната предпоставка, че две неравни величини са равни. Ето трети пример за абсурд от подобен сорт—изводите в⁶ (виж по-долу) също се основават на предположението, че две неравни величини са равни. В противен случай аналогията, която се обсъжда в статията, не може да бъде “изведена” и вълново-корпускулярният характер на електромагнитните вълни остава без теоретична основа, както е в действителност.

Невероятно е, че човек може да има такова мислене, агресивно погрешно, но доминиращо, и че то има толкова голямо влияние върху света, заемайки изцяло неговите висши интелектуални ешелони.

ПОВРЕДЕНОТО МИСЛЕНЕ Е ДОСТИГНАЛО ДО НАЙ-ВИСШИТЕ ЕТАЖИ НА УПРАВЛЕНИЕТО

Откритието, че тази интелектуална вреда е стигнала дотам, че един президент на Съединените щати е останал с впечатлението, че Конституцията може да се характеризира с пространство и че “конституционното пространство” може да бъде изкривено, защото физиката е казала така, е повече от обезкуражаващо. Това е абсурдно, на първо място, защото никакви заключения на физиката не бива да бъдат пряко, механично пренасяни в принципите на юриспруденцията, и най-вече, защото истинската, неподправена, свободна от измами и абсурди физика, никога не е доказвала нищо, което дори отдалеч да е свързано с изкривено пространство.

По-надолу ще представим още неуспешни опити за извеждане на формулата за излъчване на черното тяло, които също са продукт на обсъжданото по-горе увредено мислене.

Ще завършим темата, посветена на относителността с най-голямото откритие в науката за всички времена—недвусмисленото доказателство за абсолютността на

времето. Коректното разбиране за абсолютността на времето се възстановява когато се осъзнае погрешността на трансформациите на Лоренц. По-долу обаче ще го изследваме и докажем неговата абсолютност въз основа на “първи принципи”.

ВРЕМЕТО Е АБСОЛЮТНО

Абсолютното откритие, че времето е абсолютно, което следва пряко от съчетаването на тези две абсолютни истини:

- Пространствено съвпадащите часовници са синхронни
- Всички часовници, закрепени неподвижно към една координатна система, са синхронни.

Следователно във всеки един момент всеки часовник, движещ се или не, е синхронен с всеки друг часовник.

От горното следва, че:

- Забавянето на времето и смешното му следствие, “парадоксът на близнаците”, е абсолютно невъзможно—скоростта на времето във всяка система, движеща се или не, е една и съща.
- Съкращаването на дължината предизвикана от движението е абсолютно невъзможно—дължината на всеки твърд предмет, независимо дали се движи или не, остава една и съща.
- Относителността на едновременността е абсолютно невъзможна. Абсолютна природна истина е, че синхронните събития в една координатна система са синхронни във всяка друга координатна система, независимо дали тези системи се движат или не.

Колкото и кратки и на пръв поглед елементарни да изглеждат тези аргументи, те имат дълбок смисъл—значението на от-

критието, че времето е абсолютно, изложено по-горе, надхвърля със своята всеобхватност и фундаменталност всяко друго възможно откритие в науката. То преобръща дългогодишното много разрушително убеждение, че времето могло да бъде обект на влияния и промени, да не говорим, че могло да се слее във физически несъществуващ обект, известен като “пространство-време”, като равностоеен компонент с понятия като пространство, понятия, които са му напълно чужди.

КВАНТОВАТА МЕХАНИКА — НЕНАУКА

КАТАСТРОФАТА НА СТАТИЯТА НА ПЛАНК, СТАТИЯ, ЗА КОЯТО
ПОГРЕШНО СЕ ТВЪРДИ, ЧЕ Е ПОСТАВИЛА НАЧАЛОТО НА
КВАНТОВАТА МЕХАНИКА

След като видяхме с каква лекота се развенчава “теорията” на относителността, възниква въпросът дали би било също толкова лесно да се развенчае вторият стълб на световната патологична научна лудост—квантовата механика. Изненадващо, такова развенчаване също е незабавно—както на физична основа, така и формално, като погрешна математическа мешинария.

“Теорията”, представена в статията⁴, обявена за начало на така наречената “квантова механика”, е *non sequitur* (безсмислица), що се отнася до целта на конкретните изводи в статията⁴, ако не за друго, а даже само поради единия единствен катастрофален факт, че първоначалната формула, статистическата формула на Болцман

$$S_N = k \log W + const, \quad (17)$$

е неприложима за предвидените цели. В тази формула, представена тук като урв.(17), W се счита за вероятността “така че резонаторите N заедно да имат енергията U_N ”⁴ (“der Wahrscheinlichkeit W dafür, dass die N Resonatoren insgesamt die

Energie U_N besitzen”).

Но, фактът, че резонаторите заедно имат фиксирана стойност на енергията U_N , е начално условие за извода, който прави Планк. Като определение и начално условие, обаче, то е абсолютно вярно по подразбиране. Абсолютно вярното определение важи със 100% сигурност. Вероятността му е единица,

което означава, че (“след подходящо определяне на адитивната константа”)

$$S_N = k \log W = k \log 1 = 0. \quad (18)$$

Този факт, незабелязан от Планк, е катастрофален за извеждането и затова целият документ⁴ трябва да бъде изоставен веднага, още в самото начало, което изключително улеснява работата на анализатора. Историята приключва точно тук—квантовата механика няма физични основания.

ДРУГИ НЕУСПЕШНИ ОПИТИ ЗА ИЗВЕЖДАНЕ НА ФОРМУЛАТА ЗА ИЗЛЪЧВАНЕ НА ЧЕРНО ТЯЛО

Погрешно твърдение основано на термодинамиката относно фотоелектричния ефект⁶

Статията⁶ представя още един провал—в процеса на който е представен неуспешен опит за извеждане на формулата на абсолютно черното тяло—за правене на наука. Тя е една от квартета от статии, всичките абсурдни, публикувани през 1905 г., която е погрешно обявена за annus mirabilis (година на чудесата). Целта на статията е да убеди читателя, че съществуват теоретични основания за възприемане на възгледа, че непрекъснатите електромагнитни вълни имат и свойствата на дискретни частици. Значимостта на въпросното твърдение се състои в това, че ако то се окажеше вярно, тогава електромагнитните вълни

пяха да притежават смайващо необичайни свойства както на вълна, така и на частица.

Опит за доказване на горното необичайно твърдение е чрез търсене на аналогия на очакваните закони, които, от една страна, биха изглеждали да управляват тези непрекъснати електромагнитни вълни, а от друга—законите на “гранулираните” термодинамични системи. В крайна сметка, термодинамичните системи се състоят от дискретни частици, нали? Разсъжденията в статията се основават на погрешни изводи от пренареждането на закона на Вин и това е връзката с излъчването на абсолютно черното тяло, ако се търси такава връзка. Статията⁶ наглед има малко общо с целия закон на Планк. Изпозването на закона на Вин, въпреки всичко, е оправдано, тъй като дискусиата е за високи стойности на $\frac{v}{T}$, където законите на Планк и Вин на практика съвпадат.

Обаче, противно на предположенията в статията⁶, термодинамичното уравнение

$$\boxed{S - S_0 = R \ln \frac{v}{v_0}}, \quad (19)$$

изразяващо дискретния (“гранулиран”) характер на термодинамичната система, съставена от крайни частици, и уравнението

$$\boxed{S - S_0 = \frac{E}{\beta v} \ln \frac{v}{v_0}}, \quad (20)$$

изразяващо свойствата на безкрайно делимата електромагнитна система, са несъвместими. Аналогия между

$$\boxed{S - S_0 = R \ln \frac{v}{v_0}} \quad \text{и} \quad \boxed{S - S_0 = \frac{E}{\beta v} \ln \frac{v}{v_0}}$$

би съществувала само ако се приеме, че две неравни величини са равни. Не напомня ли това за общия недостатък в мисленето на същия автор, отбелязан при обсъждането на провалената му “теория” на относителността и на “теорията” му, която уж била в основата на лазерите? Приемането на това, че две неравни величини са равни, което авторът⁶ прави без ни най-малко смущение, обаче

е равносилно на разрушаване на фундаменталните основи на мисленето. Очевидно е, че това разрушаване е било в угода на елита, който е издигнал патологичния виновник за това болно мислене като висш интелект, като гений, какъвто светът не е виждал досега.

Тъжната истина обаче е, че посочената липса на аналогия всъщност обезсилва твърдението, че непрекъснатите електромагнитни вълни имат характер на частици, какъвто имат системите в термодинамиката. Следователно твърдението за корпускулярно-вълновия характер на светлината е теоретично необосновано, въпреки високата оценка, с която е било посрещаното обсъжданото неуспешно упражнение.

Неизведената формула за аномалната специфична топлина на твърдите тела след неуспеха да се изведе формулата за абсолютно черното тяло⁷

По-нататък беше установено, че авторът⁷ не е в състояние да изведе закона на Планк за излъчването на абсолютно черното тяло и при друг свой опит, защото сега, в този случай, равенството, от което той “извежда” този закон, а именно,

$$\frac{\int E e^{-\frac{N}{RT}E} \omega(E) dE}{\int e^{-\frac{N}{RT}E} \omega(E) dE} = \frac{0 + A\epsilon e^{-\frac{N}{RT}\epsilon} + A2\epsilon e^{-\frac{N}{RT}2\epsilon} \dots}{A + A e^{-\frac{N}{RT}\epsilon} + A e^{-\frac{N}{RT}2\epsilon} + \dots} = \frac{\epsilon}{e^{\frac{N}{RT}\epsilon} - 1}, \quad (21)$$

при условието

$$\int_{\epsilon}^{\epsilon+a} \omega dE = \int_{2\epsilon}^{2\epsilon+a} \omega dE \dots = \int_0^a \omega dE = A, \quad (22)$$

е погрешно. Многобройни манипулации, особено използването на експериментална стойност, за да се “докаже”, че предложената “теория” “извеждала” същата тази експериментална стойност (което представлява логическата грешка *petitio principii*—въпросът съдържа отговора), са също коментирани в книгата “Измама, управлявана от абсурди—днешната наука”.

НЕРАЗРЕШИМИТЕ, ОБЕЗСИЛВАЩИ Я, ПРОБЛЕМИ НА МАТЕМАТИЧЕСКАТА МАШИНА НА КВАНТОВАТА МЕХАНИКА

Показаното незабавно обезсилване на квантовата механика на физична основа, произтичащо от факта, че законът на Болцман $S_N = k \log W + \text{const}$, използван от Планк за получаване на израз, който би му позволил да предложи своята “квантова хипотеза”, е неподходящ за целта, е напълно достатъчно, за да се откажем от квантовата механика.

Може също така да се спомене, че квантовата механика се проваля на чисто формална основа—математическите постулати на квантовата механика, отнасящи се до нейните основни наблюдаеми величини, като положение, импулс и енергия, се провалят дори като чисто формални конструкции.

Тук, за пълнота, само ще споменем, без да навлизаме в подробности, че в книгата “Измама, управлявана от абсурди—днешната наука” е представено подробно обяснение защо постулираните уравнения на собствените вектори

$$\hat{x}\psi_x(x) = a\psi_x(x), \quad (23)$$

$$\hat{p}\psi_p(x) = p\psi_p(x), \quad (24)$$

и други конструкти, от сорта на

$$[\hat{x}, \hat{p}] = i\hbar, \quad (25)$$

са математически и физически безсмислени.

Дори използването на *petitio principii* не може да спаси математиката, да не говорим за физиката, на квантовата механика.

КЛАСИЧЕСКАТА ФИЗИКА

СЕ ВТУРВА НА ПОМОЩ

Докато мястото на така наречената “теория” на относителността изцяло е на бунището на историята, квантовата механика се радва на лъч надежда след изоставянето ѝ—тя намира утеха в класическата физика, защото класическата физика е квантова по своята същност. Не е необходимо да се намираме в някакъв илюзорен микроскопичен “квантов свят”, за да знаем, че не наливаме супата в устата си като непрекъснат поток, а я консумираме с лъжицата на порции, квант по квант.

Решаваща стъпка в разбирането на посоката, в която трябва да се развива физиката, е правилното разглеждане на понятието за движение. Правилното разглеждане на движението започва с осъзнаването на факта, че известният втори закон на Нютон $F = ma$ се налага да бъде подложен на неизбежно разширяване, за да бъде в съответствие с абсолютните истини на физиката, като например дефинициите на скорост и ускорение. По този начин следващият стълб на реформираната физика, след свалянето и отстраняването на “теорията” на относителността от физиката, е възстановяването на истинските основи на физиката, представени от следствията от нейните абсолютни истини, каквито са, както казахме, например, дефинициите на физиката. Това е илюстрирано по-долу.

$v^2 = 2ax$ —НАЙ-ФУНДАМЕНТАЛНОТО УРАВНЕНИЕ В МЕХАНИКАТА

В този раздел ще се занимаем с откритието направено в книгата “Измама управлявана от абсурди—Науката на днешния ден”, отнасящо се до абсолютния принцип за неизбежната промяна на скоростта при движение— $v^2 = 2ax$, представляващо най-фундаменталното уравнение на механиката.

Извеждането по-долу на уравнението $v^2 = 2ax$, уравнение, което е обявено тук за най-фундаменталното уравнение на механиката, разкрива, че то е друг израз на абсолютна истина. Това най-фундаментално уравнение на механиката определя принци-

па на неизбежната промяна на скоростта при реално пространствено преместване (по оста x) на свободно тяло, върху което действа постоянна сила F , или, казано накратко, принципа на неизбежната промяна на скоростта при движение.

За да го изведем, нека първо напишем дефиницията на ускорение

$$a = \frac{dv}{dt}. \quad (26)$$

Така можем да изразим dt като

$$dt = \frac{dv}{a}. \quad (27)$$

От друга страна, от дефиницията на скоростта

$$v = \frac{dx}{dt}, \quad (28)$$

получаваме за същото dt

$$dt = \frac{dx}{v}. \quad (29)$$

От урв.(27) и урв.(29) имаме

$$\frac{dx}{v} = \frac{dv}{a}$$

$$v dv = a dx$$

$$\frac{1}{2} dv^2 = a dx$$

$$\int_0^v dv^2 = 2a \int_0^x dx$$

$$v^2 \Big|_0^v = 2ax \Big|_0^x$$

$$x = \frac{v^2}{2a}$$

$$v^2 = 2ax. \quad (30)$$

ВЪТРЕШНО ПРОТИВОРЕЧИЕ В ИЗВЕСТНИТЕ ЗАКОНИ ЗА ДВИЖЕНИЕ НА НЮТОН

Обявяването на трите закона на Нютон за “законо на движението” поставя първия закон на Нютон в противоречие с третия закон на Нютон и неговото приложение—втория закон на Нютон. За да се избегне това противоречие, на трите закона на Нютон трябва да се придаде коректното им значение—познатите три закона на Нютон са закони на покой, а не на движението. Те описват само времевия, темпоралния, аспект на силата. пренебрегвайки пространствения ѝ аспект. По-долу ще покажем каква е коректната форма на закона, отчитащ както времевия, така и пространствения аспект на силата. Освен това, което е най-важно, ще покажем, че правилната форма на закона за движението произлиза от абсолютните истини на физиката, от нейните дефиниции, което прави изведения израз за силата неизбежен и неоспорим.

АБСОЛЮТНИЯТ ХАРАКТЕР НА “РАЗШИРЕНИЯ ЗАКОН НА НЮТОН”

$$F_{real} = ma + \frac{mv^2}{2x}$$

Откритието, направено в книгата “Измама управлявана от абсурди—Науката на днешния ден” на абсолютния характер на $F_{real} = ma + \frac{mv^2}{2x}$, състоящо се в установяване на закона за движение на свободно тяло под въздействието на постоянна сила (за краткост наричан “разширен втори закон на Нютон” в знак на уважение към великия учен), е откритие с изключителна

важност.

Разширеният втори закон на Нютон

$$F_{real} = ma + \frac{mv^2}{2x}. \quad (31)$$

е пряк резултат от изведеното по-горе абсолютно равенство

$$v^2 = 2ax.$$

Наистина, да умножим двете страни по m

$$mv^2 = 2max.$$

т.е. два пъти кинетичната енергия $\frac{mv^2}{2}$ е равна на $2max$ или $\frac{mv^2}{x} = \frac{energy}{displacement} = F_{real} = 2ma$.

Обаче $2ma$ или $ma + ma$ е също $ma + \frac{mv^2}{2x}$, тъй като $v^2 = 2ax$ е еквивалентно на $mv^2 = 2max$ или $\frac{mv^2}{2x} = ma$, откъдето

$$F_{real} = 2ma = ma + \frac{mv^2}{2x}.$$

Значението на горната констатация не може да бъде надценено. Не само че изведеният израз $F_{real} = ma + \frac{mv^2}{2x}$, наречен тук “разширен втори закон на Нютон”, недвусмислено доказва, че за разлика от известната ограничена форма $F = ma$, изразяваща само времевата страна на силата, въпросната формула $F_{real} = ma + \frac{mv^2}{2x}$ е пълният израз на силата предизвикваща движението на свободно тяло, изразяващ я както времево, така и пространствено, но и премахва дългогодишното впечатление, че ако “теорията” на относителността е невалидна, то това, което остава, е т.нар. нютонова физика. Както се вижда по-горе, пълният израз на тази сила не е свързан с никакво име на откривател. Въпросната пълна сила идва по естествен начин от самата същност на абсолютните истини на физиката, като например дефинициите за скорост и ускорение. Разбира се, този факт е предмет на откритие. Това откритие обаче е новост и не е въз-

становяване на някакво по-ранно откритие.

Откритието, че $F_{real} = ma + \frac{mv^2}{2x}$ е истинският израз на силата в пълния ѝ блясък, е наистина поразително, защото идеята, че $F = ma$ е единственият израз на силата, е толкова дълбоко вкоренена във физиката и в обществото като цяло—тя е почти толкова известна, колкото и $E = mc^2$ —че всяка корекция или допълнение към нея е напълно неочаквана.

По този начин, откритието на израза на пълната сила $F_{real} = ma + \frac{mv^2}{2x}$, предизвикваща движението на свободно тяло, и най-вече неговият абсолютен, неизбежен характер, произтичащ от абсолютните истини на физиката, е равностойно, що се отнася до значението му за науката, на най-фундаменталното откритие в науката, направено от настоящия автор, а именно, че времето е абсолютно.

В книгата “Измама управлявана от абсурди—Науката на днешния ден” са разгледани също така различни ефекти върху класическото т. нар. действие, както и принципът на най-малкото действие, отношенията на неопределеност в класическата физика и провалът на принципа на съответствието.

Изненадите на класическата физика, чието време е дошло да бъдат разкрити, не свършват дотук. По-нататък ще покажем, че именно класическата физика ни предоставя най-известната формула, популяризирана някога в световен мащаб—връзката $E = mc^2$ между масата и енергията.

ВРЪЗКАТА МЕЖДУ МАСА И ЕНЕРГИЯ $E = mc^2$ —ВЪТРЕШНОПРИСЪЩА ВРЪЗКА В КЛАСИЧЕСКАТА ФИЗИКА

Сега, тъй като $F_{real} = 2ma = ma + \frac{mv^2}{2x}$ е също

$$F_{real} = 2ma = \frac{mv^2}{2x} + \frac{mv^2}{2x},$$

защото, отново, $ma = \frac{mv^2}{2x}$, или

$$F_{real}x = mv^2,$$

при което, тъй като силата F_{real} , умножена по преместването x , е работа, т.е. изразходвана енергия E , получаваме

$$E = mv^2.$$

Освен това, поради абсолютното равенство $v^2 = 2ax$, при големи премествания x промяната на скоростта (ускорението) може да бъде пренебрегната, като свободното тяло достига постоянна скорост c , връзката $E = mv^2$ се превръща в

$$E = mc^2.$$

Тук също има нещо много интересно—според абсолютното равенство $v^2 = 2ax$ свободно тяло, което първоначално е в покой, при въздействие на постоянна сила преминава през състояние на движение, докато отново достигне състояние, подобно на покой—равномерно праволинейно движение. При достигане на това състояние, самото понятие сила (тъкмо самата сила, която всъщност е дова тялото дотук) вече губи смисъл.

ЕПИЛОГ

Така завършваме кратката си разходка из гъсталака от проблеми, свързани с двата стълба на човешката глупост—квантовата механика и особено “теорията” на относителността, известни под прозвището “теоретична физика”, предмет на анализ в моите книги, особено в “Измама ...” и “Времето е абсолютно ...”. Глупостта, на която е даден “ход” от стожера на човешкото познание—науката—сега намира невероятно огромно обществено разпространение, като по този начин гарантира неизбежната гибел на света. Навън може да е джунгла от проблеми, но над всеки проблем има две дестилирани истини, ценни като злато, които се извисяват над този океан от проблеми, високи като планина—най-голямото откритие на всички времена, състоящо се в недвусмисленото доказване, че времето е абсолютно, и абсолютната същност на реалната сила, предизвикваща движението на свободно тяло.

ОТНОСНО СКРОМНОСТТА

Не е обичайно авторът да оценява собственото си творение. Това дори се смята за противоречащо на бон тона и приличието в академичните среди и обществото. Когато обаче става дума за истина от световно значение, буржоазните маниери остават на заден план. Те вече не са приоритет. Скромността в такъв случай не е на мястото си. Нещо повече, подобна скромност е пасивно-агресивен начин да угодничиш на посредствеността на обществото. Такова поведение не е нищо повече от откровена нечестност.

Ако наистина седнем и се замислим, представените открития са фактически и съвсем обективно най-големите открития в науката. За да бъдат оценени като такива, не е необходимо да се иска мнението на рецензенти. Напротив, за оценката на въпросните открития трябва да се изключи рецензирането поради факта, че тези, които са се занимавали с рецензиране в продължение на повече от век, не са изпълнили почтено своя дълг.

Наистина, как би могло едно откритие, свързано с това дали планетите обикалят около тази или онази звезда и дори влияние на подобно откритие върху съзнанието и функционирането на света, да бъде по-фундаментално от доказването на абсолютността на най-фундаменталните понятия време и пространство?

Сега всеки човек на планетата има възможност да се убеди сам, без помощта на винаги корумпирани рецензенти, в категоричността на въпросната абсолютност. Напротив, за всеки човек на планетата би било по-добре да се въздържа да вярва на частните глобални медии, посветени на това да лъжат през зъби и да налагат когнитивно потисничество.

Отмяната на истината може да бъде смъртоносна. Тя (отмяната на истината) може да бъде толкова смъртоносен фактор, колкото когато някой скочи от 10-я етаж с надеждата, че гравитацията може да бъде отменена. Да не говорим, че смъртоносността може да бъде по-фина, както и глобална, когато

елементът, който унищожава мисленето, бъде надарен с власт и е зловещо назначен с мисията и програмата да трови мисленето на света с нелепи приемания, че невъзможното е възможно, че “въображението [въобразявайки си, че гравитацията може да бъде отменена] е по-важно от знанието [че в определени ситуации човек със сигурност би загинал заради гравитацията]”. Авторитетното произнасяне, че две неравни неща са равни, може и да не ни убие пряко, но убива мисленето ни, пречи на човек да асимилира правилно, че когато се спре подаването на енергия (в името на ефимерни, а не на устойчиви твърдения, че в противен случай светът ще свърши), ще замръзне. Политиците, обсебени от такова увредено мислене, са в изобилие, а това е смъртоносно за милиони хора. Обявяването (с политическа цел) на пандемия, когато такава няма, може да бъде по-смъртоносно от самата истинска пандемия.

Да не говорим за идеи промъкващи се в голямата политика и това се превръща в практика, че мракобесните режими един ден могат да станат приемливи.

Всичко това е потисничество под маската на толерантност.

Ако има истинска решимост тази заплаха да бъде отстранена, то тя трябва да бъде унищожена в зародиш, а зародишът са двата злополучни стълба на съвременната физика—квантовата механика и особено “теорията” на относителността. Единственият лек е публичното обезсилване, десертифициране и деакредитиране на всяка организация, която се занимава с популяризирането на горепосочените абсурди. Вече е твърде късно за дискусии в рамките на академичните среди. Абсурдите са дълбоко вкоренени и се защитават от много добре организирана армия от ревностни апологети. В края на краищата тяхното препитание и престиж зависят от запазването на порочното статукво, благоприятстващо представянето на абсурдите като наука.

Управляват ни откровени лъжци. Частните глобални медии, ръка на 11-те обединени европейски монархии, управляващи света, с подчинените им финансови висши кръгове и военнопромишлен комплекс, които заедно съставляват управляващия елит на света, циментирал се, например, чрез механизми

подобни на наглед приемливата доктрина за публично-частно партньорство, както и чрез постиндустриалното превръщане на всяка дейност в икономика на услугите, управлявана единствено от пазара, съзнателно съгъстяват мъглата на масовото объркване с всеки изминал ден. Студентите в университетите и пациентите в болниците вече не са студенти и пациенти, а безлики генератори на печалба—купувачи. Науката днес вече не е производител на знание, каквато е нейната същностна мисия, а е най-много схема за осигуряване на работа в топло и престижно местенце и начин за доене на средства от правителството, за да се раздуват все повече и повече инфраструктурите, посветени на производството на все повече и повече научен боклук.

Принципът е, че държавата е делегирала задължението да защитава националния интерес на частни дружества. Това поставя на преден план частните интереси, при които приоритет е не ефективността, а печалбата, диктуваща продажбата на правителството на по-скъпо, по-сложно оръжие, което трябва да се закупи независимо от това дали то печели войната. Преобладават умишлено завишените цени в резултат на ненужно усложнена конструкция, ниска ефективност, която компаниите, които ги произвеждат, не забелязват, защото за тях е важна само печалбата. Точно затова тези оръжия се усложняват—за да бъдат по-скъпи, а не по-ефективни. Това се признава дори от откровено милитаристични институции като Масачусетския технологичен институт (MIT), който открито получава основната си подкрепа от DoE (Department of Energy) и DoD (Department of Defense). Важното е правителството да ги купи. Не бива да се учудваме защо САЩ се оттеглят позорно, без да постигнат победа, в различните си военни операции, особено в сегашните. Нима подобно пренебрежително отношение към собственото въоръжение в съчетание с ширещата се корупция не допринася за тези неуспехи?

Проблемите, които разглеждам по-горе, както и много други обществени проблеми, може да изглеждат далечни, когато става въпрос за обсъжданите формули, но тази отдалеченост е само привидна. Няма да е лошо, ако човек вложи малко раз-

мисъл, за да разбере каква е връзката, която може да е много по-пряка, отколкото изглежда на пешеходеца, когато върви по тротоара. Тази книга дава повече от намек за тази връзка.

Литература

1. Einstein, A., "On the Electrodynamics of Moving Bodies" in The Principle of Relativity, English translation of the original Einstein A., Zur Elektrodynamik bewegter Körper, Annalen der Physik, 17, 891-921, 1905, pp. 37-65 Dover, 1952.
2. Einstein, A., "Does the Inertia of a Body Depend Upon Its Energy-Content?" in The Principle of Relativity (English), pp. 67-71 Dover, 1952.
3. Einstein, A., Zur Quantentheorie der Strahlung, Phys.ZS., 18, 121-137 (1917).
4. Planck, M., Ueber das Gesetz der Energieverteilung im Normalspectrum, Ann. der Physik, 4, 553-566 (1901).
5. Noninski, V. C., Einstein's "Theory" of Relativity is Based on Internal Contradictions Which Make It Impossible to be Proved Experimentally, Acta Scientiae, 2, 121 (2010).
6. Einstein, A., Über einen die Erzeugung und Verwandlung des Lichtes betreffenden heuristischen Gesichtspunkt, Annalen der Physik, 17, 132-148 (1905).
7. Einstein, A., Die Plancksche Theorie der Strahlung und die Theorie der spezifischen Wärme, Ann.Phys., 22, 180-190 (1907).